

[Transcript] Alex & Siggas podcast / 594. Gåtornas tid

Nu vill jag att du förklarar för mig en gång för alla det här med Hall of Fame.

Vad det är för något. Eller hur man ska ta in det. Du såg säkert nyheten igår.

Nej, nej.

Sex nya kändisar invalde i Hall of Fame.

Nu handlar det om Swedish Music Hall of Fame och en av våra största artister.

För det finns två krav för att det är invald i finrummet.

Debuten ska vara 20 år gammal och så ska man ha haft en stor betydelse för en svenska poplarmusik.

Ja, för en timme sen skrev sex nya namn in i svensk musikstoria.

De tar helt enkelt plats i Swedish Music Hall of Fame.

Vad fan, vad sjukt. Jag satt i en biligår och lyssnade på en intervju med en äldre kvinna.

Vad heter hon nu? Någon trokärnare, artist.

Jag vet. Ann-Louise Hansson.

Ann-Louise Hansson, ja.

Hon blev invald.

Hon blev invald.

Mandodio, Thomas Ludin.

Ja.

Är du verkligen överraskad? Du känns väl helt självklart här?

Det är klart. Jag känner ju, jag har varit med ett tag.

Du är ju en del av den svenska folkskäl. Kan du själv känna det?

Jag har ju varit aktiv sedan tidigt 70-tal och sen är det här naturligtvis ett kvitto på att mitt artister igenåt är ut.

Vad är det för nånting?

Exakt. Vad blir det på svenska? Berömd, det heter en sal.

Ja precis, Hall of Fame är ju exakt.

Det skruva är ju att om du är så känd att du väl ser in i Hall of Fame, alltså som Thomas Ludin igår då,

då vet ju alla att du är ganska berömd.

Varför ska det då finnas ett koncept som heter Hall of Fame där du är så berömd

att du ska nu få en formell titel att du är med i Hall of Fame?

Men får man nån pengar eller får man nån...

Nej, nej, nej.

Det är som att det skulle finnas något som heter Hall of Baldness.

Och så berättar man då att 2023 har vi i år valt in Robert Arsberg och Mark Levengodd.

Men vad sker... Eller vad menar du?

Jag menar att det är en tom utmärkelse.

Arsberg-eleven, bra jobbat killar. Ni får vara med i Hall of Baldness, för ni är bold.

Nej, men kan man inte bara säga så att det är som Anna-Rena Hansson, eller vad heter hon?

Anna-Rena... är det det?

Ann-Louise Hansson.

Ann-Louise Hansson har under ett långt liv åkt runt i parkerna och hon har stretat.

Det har varit högt ålder åkt ibland och hon har varit ute ibland och hon har varit inne.

Det har varit en jävla resa helt enkelt.

Nu vill man då ge henne en utmärkelse för hennes långa och trodna tjänst i musikens korridorer.
Hur kan det vara fel?

Det är så random. Jag såg också att Olle Adolfsson fick igår, som har varit död i 30 år.

Han fick det nu?

Ja, det hände ju då. Evertobt fick det för fem år sedan.

Han är famous. Han ska vara med i Hall of Fame.

Kan man bli bort plockad från Hall of Fame?

Det hade jag derat någonting lite mer intressant.

Som sju år. Vi har inte pratat så mycket om Ann-Louise Hansson.

Så det var fel av oss. Hon åker ut.

Ja, exakt. Hennes musik har åldrats väldigt dåligt, för sånt hände ju.

Du är inne på någonting, att där skulle Hall of Fame kunna ha en funktion.

Att det är håll av folk som inte har fått den uppmärksamhet de förtjänar.

De borde vara mer kända.

Så är ju Nobelpriset lite grann.

Sen ska akademien berätta att den här författaren som kanske inte säljer så mycket.

Men som har influerat andra författare.

Och litteraturvärlden.

Den berättar om förvärlden är Nobelpriset.

Jag vet, men jag tänkte bereda när jag var på Arlanda bara häromdagen.

Du var också där häromdagen.

Det är ju som en slags håll av fame, kan man väl säga generellt.

Welcome to Sweden.

Tablerna som hänger i Ankonstallen.

Just det. Där man inte har hört talas om hälften snarare.

Nej, men jag vet faktiskt inte hur det går till om tablerna byts ut.

Men det finns ju en man som heter Janko.

Som då när tablerna kom upp, det var väl 2015 kanske.

Då var han barnprogramledare.

Och jag vet inte om han fortfarande är det.

Alltså, det var liksom ett udda val då, att han är där.

Men nu är det väl helt ofattbart att han hänger där.

Ja, vad är det de säger att det där är för någonting?

De säger att det där väl inte riktigt håller för dem som de har valt att göra nu.

Det är väl mer så här håll av spetskompetenser inom massor av områden.

För det är ju mycket så här, någon arkitekt och någon opera dirigent.

Folk som man själv inte har hört talas om, men som är då de som har kommit längst inom sina respektive skrån som hänger.

Han hade väl kommit längst genom barnprogram Skråt då kanske, 2015.

Ja, men det här är precis, men han gjorde då en av rösterna i ISH2 2006.

Det var det som gjorde att han kvalade in.

Nu vet jag inte, sen spelade han ju i en tv-serie som heter Lende Guldbrunnar Ögon 2007.

Och sen så var han då med i varnkanalen 2008 till 2010, då han gjorde sommarlov.

Det är det sista vi har hört om, Janne.

[Transcript] Alex & Siggas podcast / 594. Gåtornas tid

Var är han placerad då? För att den finaste platsen är ju kungen och drottningen.
Det är ju precis vid utgången där vi tullade.
Och sen näst finast är väl Abba, tror jag.
Ja exakt, men han hänger ju där, han hänger ju där, där bagaget kommer.
Eller bitorna kanske. Särskilt bagaget.
Janko är väl ändå den mest ofattbara.
Men hon känner mig ändå till.
Jag skulle säga att av 120 namn finns det ju 30 som man aldrig har hört talas om.
Här har vi det, ja.
Vill du hitta den? Ja, jag har den här.
Caroline Wienberg, hon var i Modell förut.
Ja, men det är ändå ett namn som förtänkarna till 2011.
Ja, absolut, absolut.
Sen har det då Gunnar Lindberg. Hon var väl, ja, men på tio år sedan var han väl styrelsemedlem i IOK.
Ja, det talas om.
Han var jätteuddarnamn.
Sen har vi Helene Ripa som ju var väldigt duktig i början på tiotalet. Skidåkare.
Men jag tror att Hall of Fame har i alla fall, de har någon regel att man ska ha slagit i.
Man ska ha debuterat inte senare än för 20 år sedan.
Det är ju en regel som kanske Arland har borde applicerat också.
Djankov hade vi tillfällig slagit i en av för tre år sedan då.
Men de trodde på honom.
De tänkte att han kommer att vara aktuell över i framtiden som då ramade in honom.
Lina Tomskård, hon hade ju rätt visse förmedlingar där vid 2010.
Det är ju otroligt spännande att det här är alltså Welcome to my hometown, den har ju förändrat karaktär då.
Welcome to my old hometown as it looked like in 2010, en tidskapsel.
Fan, det här är ändå en spaning, är det inte det?
Men har de också det ängre?
Ja, visst har de det.
De har ju, vet du det, Moncassetta.
Visst du?
Avicci.
Men han levde ju då?
Ja, Carl Milles, Jose Björling, Povell, Djanko.
Vi är sponsrade av HelloFresh och jag vill börja med att berätta om koden till det här matkassaföretaget som är så älskat och så stort i världen.
Vad har vi för kod?
Välkommen AS i ett ord.
Välkommen AS.
Precis, det får man upp till 1359 kronor schrabatt på sina femfärsta kassar som ni kunde.
Med det sagt...
Den här cirkeln som man hade i skolan, när man skulle äta allting i cirkeln.

Kostcirkeln?

Kostcirkeln. Det har varit lite cis så med kostcirkeln när det gäller barnens mat under sommaren. Har inte det varit det under hela deras uppfäkt, hur man ser?

Med handen på hjärtat.

Med handen på hjärtat så...

Ja, kanske.

Men särskilt allvarligt har det tjänst ibland när man för tredje dagen på rad tar fram en billigspizza. Därför att det är så enkelt.

Därför är det en trygg sak att komma hem till Stockholm och kunna utnyttja hello fresh tjänster.

Man går in på hemsidan, där finns det en recept som är fyllda av alla miljötyper av grönt.

Och så kan man då med gott samvete servera med barnen den här måltiden.

De har till exempel ett vegetaris recept i veckan, men även de andra recepten är ju hälsosamma, det är deras ambition.

För det som händer på hello fresh är att man går in, väljer ett recept, anger hur många människor som ska äta det.

Och så kommer ingrediensen hem bara i den mängd som man behöver för att laga receptet för de antalet människor som blir inget matsvin.

Precis. Så nu tycker jag att det är dags för er att testa hello fresh, om ni inte gjort det förut.

Använd då, gå in på hellofresh.se och använd koden välkommenas i ett och samma ord.

Då kan ni få upp till 1 359 kronor i rabatt på era fem första kassar om du inte har provat hello fresh tidigare.

Just det. Man kan också använda koden om man har varit kund tidigare, men avslutas ett abonnemang av en konstnärledning för över 12 månader sedan eller längre.

Och nu vill vi kunde igen.

Just det.

Så tack hellofresh.se.

Tack.

Vi är sponsor av Petgud som är ett svensk företag och det här är spännande. Eller vad säger du, Charlis?

Ja, det här tycker jag är intressant. Jag ska börja med att presentera två stycken problem.

Det är för att de är två problemen i själva anledningen till att Petgud existerar.

Och den första, det handlar om hållbarhet och det här tyckte jag var helt, det var alltså mind boggling.

Hundar och katter beräknas idag stå för 25 procent av all köttkonsumtion.

Det är det första. Det är ju ett bekymmer. 25 procent är som står katter hundar för.

Det andra då, och det andra handlar om katter hundars hälsa.

Vad är det vi egentligen, vi ger våra hundra katter? Vad ger du i Bianca 5?

Jag vet ja, vad det är i hjärna. Vad är det för guis med, heller du upp i skolan?

Det är enormt viktigt att veta vad vi köper till oss. Då är det innehållsförteckningar och det är ursprungsländer och det är liksom allt sånt där.

Men när det gäller hundar, då är det liksom det, anything goes. Man har ingen aning om vad de här grejerna kommer ifrån.

Och här kommer då Petgud in. För deras fokus är ju just att fylla maten då med bra proteiner som bygger på insekter.

Ja, men det är det som är grejen. Det är insektspacerat foder, alltså insekter är det den enda animaliska proteinkällan som de använder.

Och tack bara då att tusentals hundar och katter äter Petgud, så sparar man då över tusentals koldioxid varje år.

Och om fler skulle göra det, då skulle man verkligen kunna göra markant skillnad.

Och när det då gäller hundar, så katter hälsa, så visade då forskningen att den här insektsprotinet är en kvalitet som är i linje med eller till och med bättre än vanliga animaliska proteiner.

Dessutom helt fritt från antibiotika.

Ja precis, jag tycker uppmanar alla att gå in och testa. Man kvar nu dessutom 20% rabatt på första köpet och man använder vår kod.

Alex Sige, Alex Sige 1-ord. Och då går man in på Petgud.com. P-e-t-g-o-o-d.com.

Tack Petgud, hej hej.

Vi satt här i det här rummet igår förmiddags och vi hade just, när vi skulle just prata med Edvin Ryding i en parallell podd som vi gör som heter Prime Video Talks.

Det är ju otroligt kul att vi får fortsätta med den här podden.

Om film och tv?

Ja, men innan Edvin stigg in i rummet och jag fick stå ut med att lyssna på hjärtpå och prata om er gemensamma filminspelning.

Det var jobbigt då.

Ja, det var mörkt faktiskt.

Innan det hände, så pratade du jag om hur, nästan ofattbart det är att vi har poddat i 11 år, kom nog.

Att det här formatet, alltså vår podd, fanns då och det fanns och att det finns nu.

Alltså hur kan det här formatet podden rymma både dig och mig år 2011 och 2023?

Det är en anomali, sa du.

Du ska inte gå, sa du.

Tänker vi på saker som vi inte ska tända på längre?

Det du gjorde var att du föreslogg lite lätt att vi i alla fall på sikt skulle behöva lägga ner på den, att vi måste göra det.

Och det var intressant, det var första gången som du har varit mer drivande i den riktningen än jag. Och jag funderade på det där sedan.

Eller jag vet inte, såhär, jag tror nämligen att du har att göra med att du står på tröskeln till något annat.

Alltså den här filmen som du har gjort och som du nu klipper.

Precis som jag tänkte när jag hade sålt överleverna till alla de här länderna, då var jag som var drivande att lägga ner på den.

För det var något annat som väntade bakom hörnet.

Men sen så går man igenom det där stora och när man kommer ut på andra sidan så har egentligen ingenting hänt, i alla fall min erfarenhet.

Man är kvar på samma plats, liksom.

Ja, men jag gick hem i alla fall där på förmiddagen och städde frågan till mig själv.

Varför fortsätter vi podda?

Det är samma fråga som varför fortsätter man skriva. Jag vet inte vad som ska vara skillnaden egentligen.

Sen på kvällen är en bil på väg till Sala, för jag skulle intervju David Lagerkrans på en författare träff.

Och du lyssnade på söndagsintervjun med Agneta Playel. Du vet.

Författare?

Nu åldrad och hon pratade om skrivendet som ett sätt att närma sig svaret på en gåta.

Hon sa att man skriver för att få svaret på en fråga.

Objektet för skrivendet måste vara en gåta, om det inte är det.

Om man skriver nånting som inte är en gåta, då är man fel ute.

Är det sant?

Ja, jag tror det. Jag tror det är mer och mer.

Men det behöver inte vara formulerad. Det kan vara en klidande känsla av att det finns en gåta.

Vi kan höra vad hon själv sa.

Du brukar ju prata om att i ditt skriven du ser ut går det från en slags gåta när du tar ett nytt projekt.

Vad var gåtan bakom den här?

Han får anställa sig om hennes nya bok, alltså den 3D-delen av hennes självbygrafi.

Men det här är ju...

Om man skriver det man redan vet, så blir det ointressant. Då upplever man nånting.

Men om man skriver för att ta reda på nånting, då är man ju på helspän.

Om man försöker närma sig det cirklar runt.

Just det precis. Man behöver inte veta növligtvis exakt vad gåtan är.

Man behöver bara känna att det finns ett frågetecken här kring det.

Ja, i det här fallet tror jag att det har formulerats många gånger i de här böckerna.

Vem är jag? Och vem är de andra? Vilka är de andra?

Det är det jag gör ändå. Jag sammanfattar allting då.

Vem är jag och vilka är de andra?

Jag kommer tänka på när jag hör det här.

Att jag häromdagen hörde en annan åldrad kvinna.

Ja.

Astrid.

Astrid.

Lindgren.

Ja.

Rappa.

Har du hört den? Nej, nej.

Det är någon som har gjort låtit Astrid Lindgren Rappa Eminem med AI, med hjälp av AI.

Varför kommer jag tänka på det nu när du hörde den här åldrad kvinnans rest?

Ja, lyssna för att du hörde.

Lyssna för att du hörde.

Lyssna för att du hörde.

Lyssna för att du hörde.

Lyssna för att du hörde.

Lyssna för att du hörde.

Lyssna för att du hörde.

[Transcript] Alex & Sigges podcast / 594. Gåtornas tid

Han är nervös, men på rörelsen ser han lugnt och rädd.
För att dricka bombar.
Men han håller på att förbättra.
Vad han har råkat om.
The whole crowd goes so loud.
Han öppnar sin mör.
But the words won't come out.
He's choking, how?
Everybody's joking now.
The clock's run out.
Time's up. Overblow.
You better lose yourself in the music.
The moment you own it, you better never let it go.
You only get one shot.
Do not miss your chance to blow.
This opportunity comes once in a lifetime, yo.
Du får ju rätt med satsmelodin och så här.
Ja, verkligen.
Han har sett att prata.
Men om såhär brotten skulle man ju inte haft i väl.
Eller?
Nej, precis som skulle du berätta det som en saga.
Det som en saga är.
Och trodigt.
Ja men om man skriver om det som man vet så är det ointressant att säga play.
Och jag anträvde att det är samma sak med poddnet.
Om man poddar om det som man vet så är det ointressant.
Men kan det då vara så?
Det är väl den stora, liksom, 10 000 kronor frågan.
Att vi efter 11 år och 600 avsnitt har liksom besparat alla frågor.
Alltså att gåtan finns inte kvar.
Men det kan väl ändå lyssnarna höra va?
De hör ju att vissa veckor så ställts det genuint nya frågor.
Av en slump så har du väl snubblat över någonting nytt, en nykänsla.
Och andra veckor så är det ju gamla grejer som man återigen återvänder till.
Ja, fast ibland kan jag också undra på att...
Jag vet men ibland kan jag ju fundera över om det är eventuellt det är så att
de nya frågor som vi ger nya svar till är bara omformliggaringar av
frågor och svar som vi redan har ställt och svarat på.
Jag tror oavsett vilket så tror jag inte det går att fejka.
Är det att det hörs?
Men då är det rätt det, det kanske är sällan, det kanske är vår 12. avsnitt då.
Ja men precis, eventuellt...
Faran är ju att vi har ställt alla frågor som det är möjligt att ställa i det här formatet.

Och besvara dem.

Men det är ju omöjligt, eller det är möjligt att göra det fram tills den här dagen men det är ju omöjligt att det inte uppstår nya frågor om man lever ett liv.

Ja exakt.

Och det var det som jag ville prata om lite, alltså det här med att bli äldre.

Vad är det bästa med det?

Jo, världen blir mer greppar, man fattar den.

Och det tryggare tycker jag att vara en medborgare i världen.

En tråkig sak med att bli äldre är att gåtorna blir färre och färre och färre, är det inte så?

Det här är ju den miljön dollar question.

Ja men jämför själv, vanhetsblick, allting i ett jävla, allting är helt förundligt och ofattbart.

Hur fan går det här till?

Och nu vandrar man genom livet för det mesta, liksom obrörd.

Ja men alltså, det är lite förskött igen för med barnet.

Men om man jämför med 25-åringen, så kan jag ändå tycka att om jag bara pratade för mig själv så hade 25-åringen framförallt en gåta.

Och det var ju liksom, hur ska jag bli omtyckt och hitta min väg i den här världen?

Och det grumlade ju möjligheten att se andra gåtor i världen.

Så är den bemerkatsen så tycker jag att det är mer gåttfullt att leva nu, än att leva som 25 eller 28-åring?

Ja men då är jag ju så fara glad för din skull, om du känner så.

Ja jag tror det. Känner inte du så?

Jag vet inte. Jo, nej, nej, det gör jag faktiskt inte.

Men det är klart att jag ibland kan kännas så som du beskriver.

Men jag kan ibland sakna liksom gåternas tillvaro.

Men sen är det ju så att jag vet inte vad det riktigt är för att många av gåtorna som jag står inför har att göra med att jag blivit i ett främmande land.

Och det är också ganska krävande gåtor.

Alltså det är gåttfullt att gå till tandläken.

Ja, ja men absolut. Du har ju försatt dig själv, du är ju ett barn på nytt kan man väl säga.

Alltså du är ju sju år gammal eftersom du bor i ett nytt land.

Men en scen från min barndom som jag ville exemplifiera med, det var en morgon pappa åt frukost. Eller man kan säga att det är alla morgonar kan man väl säga, han nämnde den alltid samma frukost.

En kopp te, Earl Grey te, som doftade kära och ved.

Lapsansogen.

Nej, det tror inte jag fanns i Sverige då.

Men Earl Grey är väl, det finns väl lite Earl Grey i Lapsan, eller hur tror jag?

Alltså ja, vi drack mycket rökt kinesistet på tilltalet, så det fanns nog.

Ja, det fanns nog, okej. Pappa var verkligen ingen fin smak, utan det var vanlig Earl Grey.

Mm.

Två fin krisp med enorma mängder smör avmärket flora.

Två kokade ägg, som vi var kromjubelerna.

Här visste du, det var ju frukostens stora flaggskäpp, de skulle ju rinna.

Mm.

Han kokade upp vatten i en kastrull, och när han då födde ner äggen, så gjorde han det under en enorm koncentration.

Jag vet inte om du har minnen från din barndom.

Alltså hans försiktighet, hur han behandlade äggen som om de vore nästan nitroglycerin, för att de inte ska spricka.

Så att han försiktigt då, nästan andäktigt, sakralt sen kranerade man äggen, med på en matsked i det kokande vattnet.

Och man får inte störa honom då, för att om man störar någon så kan äggen gå sönder.

Ja, så det här är så sjukt att du tar upp det här.

För jag stod i morse och såg min mamma göra det här.

Och jag tänkte på det här med tiden som går, att det här är för sjukt.

Det är väl någon slags lyx för mig, att jag kan se det hända igen nu, på samma sätt som jag såg det hända 1983.

Alltså det var faktiskt, jag blev rörd av att det fortfarande pågår.

Ja, det går alltid åt helvet ändå, det går håll.

Och hans misslyckande procentighet är helt otroligt, den är väldigt hög i alla fall.

Varför då?

Jag vet inte, eller jo, för jag står där brivén, om jag ser hur kastrolen blir hett vit.

Och det är ganska äckligt, det är som att det ligger tarmar och simmar runt i vattnet.

Och en gång så tar jag mot mig och frågar pappa vad det som händer.

Och då säger han att det är vitan som kvargulerar.

Och det är väl inte som jag fattar då, idag är det väl väldigt tydligt att det som...

Eller jag vet precis vad det innebär när en ägg vita kvargulerar.

Jag hanterar ju ägg var fan varje morgon.

Men det finns en större gåta här, och det var den som du var inne på.

En gåta som jag aldrig på svar på.

Varför är ägget så jävla instabilt?

Alltså hur kommer det att säga att jag ser hur försiktig pappa är?

Millimeter för millimeter sen kan jag ner ägget.

Och så spricker det ändå.

Det är ett mysterium med nånting som generellt kan måste ganska mycket tryck.

Det är som på ovanför vattenytten.

Det blir så skört när man stoppar ner det i vampvatten.

Och nu...

Är du med om det också?

Nej, det var en gåta, det är inte en gåta längre.

För jag lever inte i gåtänästid.

Nu vet jag ju att i varje ägg finns det, i alla ägg finns det en liten luftblåsa.

Och det här handlar om fysik, alltså när ägget är nerkyllt så ligger atomerna i blåsan tätade.

Och vad händer när luften späller?

Och att atomerna expanderar, de får inte plats i ägget och ägget spricker.

Och idag vet jag ju att man ska aldrig koka kylskåpskalla ägget.

Man ska ta ut dem i fem minuter.

Och när man gör det, då spricker de aldrig.

Den här enorma gåtan i vandomen som jackade mig.

Hade ett svar.

Och så är det ju för det mesta då, det var det som jag ville komma fram till här.

Att mysterierna från barndomen är ju mysterier just därför att man är ett barn.

Begrevsvärlden är ju liksom minimal, om man inte är i stående att förstå en del saker som sen i vuxenlivet då är mer och mindre självklara.

Det finns ju hur många exempel som helst på det här.

På saker man inte fattade för man inte hade verktygen men som sen klarade då med åldern.

Jag kan ta några korta exempel till...

Och det här är ju ändå fina gåtar som du beskriver.

Eller liksom kittlande. Varför spricker ägg?

Tänkte du att barn som växer upp i en otrygg eller hotfull miljö?

Att det är gåtfullt för dem, de förstår inte varför det är läskigt.

Det måste vara fruktensvärtig.

Ja, verkligen.

Det är kanske 1992.

Och Karlenskapernas en himla många programmer har ju spratt KOP-SVT.

Jag bandar alltihop och tittar på dem om igen.

Och jag ska spära upp en sketch.

Du är ju vanlig för skrattatack alltså.

Hahaha.

Ut till stugorna.

Ja.

De kanske ska liksom, om det är någon som drycker kaffe eller så, ställa ner muggen på bordet.

Så att de inte spiller då när de skrattar.

Ja, men det kan väl vara en tanke.

För det här är ju roligt.

Det är helt klart.

Ska du ge kontext först eller?

Det är ju som vi inte ser, det du ser.

Nej, men jag, precis. Du kan väl beskriva vad du ser.

Det här är en, alltså en, sådana här, vet du, spof på en reklamfilm.

Alltså, Claes Eriksson sitter i den här fotöljen och sen säger han ibland.

Och nu är det dags för reklam.

Det är ju inte det som det här är ju public service.

Men då kommer då reklam för påhittade produkter.

Intressant att det här, vad vi ser här, är kanske något slags fröd då, till det som senare blev ett mångårigt projekt för honom.

Att försöka krossa TV4s reklam.

Monopolia, eller reklam.

Reklam som störde hans filmer, tror jag.

Ja, så kan det vara.

Det är väldigt kul, du måste ju hålla med om.

[Transcript] Alex & Sigges podcast / 594. Gåtornas tid

Det är två stycken män som klädde i överhåller och ska agera basiller.
Det här är två bakterier. Bakterier ska utrotas.
Nu blir de rädda.
Nu kommer en jättespruta med EDD från himlen, så att säga.
Och de försöker smiga undan.
Och de pratar med den där. Vad ska vi göra?
Det är helt otroligt.
Han säger, här är två bakterier.
Och så ska de bekämpas med bekämpningsmedel.
Och så bekämpas de som bekämpningsmedel och dör.
Att de är så skamlöst.
Ett plus ett är lika med två IGA.
Jag visste inte då vad DDT var, alltså bekämpningsmedlet.
Det här heter ju EDD.
För mig var det här en rolig sketch då.
Därför är det EDD och att det kunde låta som är DDT.
Världens bästa bekämpningsmedel är DDT.
Är det DDT? Det var det som var humorn, tänkte jag.
Men jag insåg ju inte då att den här andra dimensionen av skämpet fanns.
Att det påminner om ett riktigt medel som heter DDT.
Det fanns ju inte min värld.
Så jag fattar att det är bara halva skämpet som barn.
Och nu som vuxen kan jag förstå hela.
Det blir inte növen, det finns jättemycket roligare för det här.
Här är en annan sketch.
En låt som de har gjort som heter Kolla och Kolla.
Som är en drift med tulltjänstemän.
Kolla och Kolla.
Kolla, la, la, la, la, la.
Öppna varje berg och alla skit får dra.
Visar vad ni har i hatt och strumpor.
Vad har ni tagit med i rilliga och dransom?
Det är bästa att göra.
De är musikaliska.
Öppna kläderna och ta er inte dumt.
Stopp, stopp, stopp, stopp, stopp, se har ni.
Hör ju inte att vi är in i påsen.
Öppna väskan på yckar, öppna väskan på yckar.
Mm.
Va?
Det blir lite rörd, ja.
När man ser framför sig hur du satt ensam.
Och såg de om och om igen på VHS.
Det som är min poäng här är att jag hade ju knappt reset utanför Sveriges gränser.

Och ännu mindre sett en tulltjänstemän.

I alla fall inte det som övervägt var och ens var.

Så den här driften med deras liten lyn och temperament som är så skickligt gjord.

Den var ju för mig helt främmande.

Jag fattar att det var roligt, men jag förstår inte varför det var roligt.

Jag förstår inte vad de skämtade om.

Alltså saker och ting som varit hälda i dunkel i Barndomen.

Klarna till slut och bli tydliga.

Ja.

Men och det var hit jag ville komma då.

Apropå det här med podden.

Och om vi ska fortsätta eller inte.

Eller är det inte såhär.

Mysterierna som fortfarande mysterier.

Det är viktigt att de finns ju.

Goterna som fortfarande är goter.

Mm.

Finns det någonting så kusligt och otäckt och spännande som mysterier från Barndomen.

Som fortfarande är mysterier i vuxenlivet.

Mm.

Alltså saker som man inte fattar som barn och som man fortfarande inte förstår som vuxen.

Till exempel pårjömerna.

Vad har vi på pårjömer?

Ja, att alla som växte upp på 80-talet.

Alla stötter på pårjömmor.

Så det måste följas ganska många pårjömmor.

Jag har aldrig träffat någon som inte ser på en.

Alltså under granar i soprum för råd så hittade man gömmor där någon hade gömt pårtidningar.

Ja.

Och jag var ju som alla andra unga pojkar som snart skulle bli män på en jakt efter porr.

Det var väl du också, Antéa?

Jo men nu pratar du om en ålder där det var halvsträmmande.

Ja.

Ja absolut.

Alltså verkligen.

De kändes ju också befläckade tidningarna.

Mm.

Lite senare så hade jag ju tur.

Jag hade en kompis som var två äldre när jag var polisjonga som du vet.

Ådran?

Just ådran.

När jag var 16 var han 18 och då tog han jobb som lastbilstraför.

Och han körde runt på pressbror och levererade magasin.

Och i jobbet så gick också att han då skulle ta hemre turer.

Så han liksom, i början av en arbetsdag så var lastbilen full av nya tidningar som skulle ut. Och sen när den var slut så var den fulla av returer som skulle tillbaka för att makuleras. Och det här var då tidigt 90-tal.

Det var enormt mycket porr i omlopp då.

Det är inte alls som det är nu.

Om du går in på sedan eleven hittar du ingen porrtidning.

Men då var det ju rader.

Och en gång så fick jag då komma med honom på jobbet.

Vi körde runt och lämnade porr och hämtade porr.

Och i slutet på dagen då så läsa han över all sin porr som han hade tagit med sig.

In i en enorm container av porr som fanns på någon central.

Det som har hänt är ju att den moderna världen har gått förlorad de texterna som fanns i porrtidningarna.

Mm.

Jag minns inte den.

I de där porrtidningarna.

Det var ju långa och många texter i.

Mm.

Det kom åk till exempel ett långt reportage om kändisars favoritpositioner, ställningar.

Aha. Kommer du ihåg det?

Ja, jag kommer ihåg formilleringen.

Att Ringo Starr aldrig tackar ni till en hedelig bakomfumlare.

Hahaha.

Allt sånt.

Det kommer du aldrig att glömma.

Nej. Och pornaväller förstås.

Ja, de var ju otroliga.

Det minns jag väldigt starkt.

Men när vi då stod där på den centralen och vi kollade ner i den här enorma container.

Då sa han att du får gärna hoppa ner.

Så du gjorde det. Jag hoppade ner i den här.

Alltså jag bokstavligen badade i porr kan man ju säga.

Och jag fick ta med mig vad jag ville.

Det var ju som att jag hade något skatten vid Rängborgens slut på något sätt.

Men tyckte inte du också att det fanns någonting läskigt i det?

Eller vi kan aldrig prata om det.

Nej, men precis.

Det här är ju liksom, det här är senare.

Men det läskiga, det var ju då när man var barn.

Barn på väg att bli tonåring.

Alltså innan puberteten.

Och det var också då som man var upp och på upp till Sverige i skogar under granar.

Det var då man hittade de här porr gömmerna.

Och jag bodde minns jag på Ekre och i skogarna ovanför Lundhagen så hittade jag och en kompis

som var till kandet.

En porr gömma.

I en gammal Ica-kasses som var ner grävd bland löven
så låg det då en rejäl sådana här bibba med porrtinnningar.

Det var ju otroligt förstås.

Och jag vet att jag nämnt där i podden, för det är ett minne som jag ättat sig fast.

Vi tittade då de här porrtinnarna, det var ju ett uppslag.

Så var det en kvinna som stod där i bara trosor av BH.

Och så stod det då slicka på hennes underkläder.

Så faller de av.

Just det.

Kommer du ihåg?

Mm.

Det var ju någon typ av, fan går det till, det är någon typ av filter vad som ligger.

Men sen återkommer de när saliven har torkat?

Ja precis.

Så jag testade att slicka på trosan och då sådana.

Det är andra unga män hade slickat tidigare?

Ja, jag var nog inte först när, det var jag inte.

Jag slickade och slickade och sen så stod det under helt naken.

Och sen så efter en stund hade det torkat och då var hon påklädd igen.

Och så där höll vi på.

Men vi vågade aldrig behålla några tidningar.

Vi fattade att det fanns en ägare till den här pårjöman.

Det var väl någon gubbe då som förfogade över den här, över den.

Men exakt vad han gjorde med pårjöman, det var liksom väldigt svårt att förstå.

Alltså påsen var den tidens motsvarighet till 00-talets hårddisker?

Ja, det kan man ju säga.

Men vi kunde liksom inte fatta, vi kunde inte fatta hur det gick till.

Det är som pårjöman som sådan var svår att begripa.

För en trettonåringsjärna eller tolvåring.

Varför finns det? Vad går den ut på?

Det här kommer jag förstå om senare, tänkte jag.

Men bra, för jag fattar ingenting fortfarande.

Det är det som ville stå där bekymmet, nu har det gått 35 år.

Och jag fattar fortfarande inte.

Vad var det där?

Kan det vara så att ägarna var tonåringar som inte vågade ha dem hemma?

Finns det verkligen ingen plats i ditt barndomshem?

Där du vet att här letar inte mina föräldrar.

Det är jättekonstigt. Kan det vara så här att när man är i 14-års åldern som har begränsade resurser?

Så att ett gäng delar på att de köper dem här ihop.

Och har de på en plats där de finns tillgängliga för alla gänget?

Det låter så organiserad är man inte när man är i 14-års.

Nej, jag tror inte det. Jag tänker nu att det måste vara ett gubbar som inte...

Men gubbar har ingen anledning att ta ut dem från hemmet. De kommer att ha dem framme på soffbordet.

Nej, men gummorna då?

Jag hörde mina så.

De behöver ju sura då.

Varför lägger inte gubben den i sitt eget soprum eller nånting?

Jag vet.

Tillgängligt.

Exakt.

Frågan som jag ställde då och som jag fortfarande ställer. Vad var par gömman?

Har du googlat?

För det här är ju relevant.

För det känns ju som att svaret på den här gåtan skulle kunna säga nånting om inte bara vårdbarndom utan om hela den.

Det är Sverige.

Ja.

Begreppet skogspor eller fenomenet porrjömor.

Det är tidningar som göms ut till naturen.

Det var vanligt till slutet av 1900-talet.

Med en ökad tillgång på tryck på nu jättelig.

Det låter så jävla länge sen.

Slutet av det förra sekligt.

Med det ökande tillgången till internetpornografi har skogspor blivit allt mer sällsint.

Skogspor kan också gömma, slängas och påträvas i ödehus under golvläggningar eller på liknande platser.

Ofta samlades den innan barn och gömdes i deras kojor eller andra platser långt ifrån hemmet.

Okej, så att en par gömma kanske då är resultatet av sju olika barns ställer från sina föräldrar?

Ja, så kan det ju vara, exakt.

Lite som med häcksblandningen när man skulle dyka alkohol.

Vem som länder tidningen i naturen var oftast oklart.

Tänkbara förklaringar varierar, men platserna har ofta legat nära en trafikerad väg.

Det talas ibland om hur materialet var ett svårt och riskfyllt att gömma på ett säkert sätt i hemmet.

I Storbritannien bör det vara något som gömmer i någon av de vanliga häckarna mellan åklära och tomter.

Något som också ledde till myntan detta av begreppet Hedgeporn, HECKPOR.

Det känns fortfarande inte som att det finns någon unifying theory.

Det är heltäckande förklaring.

Jag vet, men det är därför som jag också, ändå det spritter till lite långt in i mig.

För att gåterna finns kvar.

Ägons såg jag apropå POR, ägons såg jag pappa och mamma har sex.

Det var dunkelt och svårt att se. Jag såg nästan ingenting, men jag flydde in på mitt rum.

Men det läskade hände efteråt, det var när pappa kom in och skulle valla mig igenom händelsen.

Fann fiste du valla på ett sunt sätt?

Nej, men jag har alltså förtränkt allt.

Det enda jag minns egentligen från det samtalet var att han hade en stor blötfläck på pyjamasbyxorna.

Nej, nej.

Valladade han dig genom denna?

Nej, nej.

Så här kan det så ort, jag skratt, min pojk.

Men det jag aldrig glömmer är att han sen hade vallat mig igenom händelsen.

Jag hade styrat på den här blötfläcken.

Han pratade allmänt om att blomorobin, eller valladade han dig specifikt genom den här släppbloggen?

Som sagt så vinner jag inte, men det var nog så här, det här såg du.

Alltså, det här fick du bevittna, alltså man och kvinna, alltså blomorobiniga.

Men det jag aldrig glömmer, som vi var på nåt plan eller på alla plan läskade jag den själva den där fläcken.

Det var när han sen tog förra välder och så konatt och släckte lampan, då gick han på toaletten.

Och när han kissade så skrek han i smärta, rakt ut.

Va?

Ja, alltså han lät som ett stort djur som dör i skogen.

Och det var inte någon slags lättnadens sukker?

Nej, nej.

Eller jag uppfattade som väldigt, väldigt smärta, alltså det var smärta.

Han hade gonne, eller siffr?

Ja, jag vet inte.

Men jag tänkte då att det här är någonting som händer efter att man har sex när man är vuxen.

Då kissar man och då gör det obeskrivit ont.

Och jag fattar inte, nu har det gått 30 år. Varför skrek han?

Kan inte helt enkelt vara att det skriker i ångest över att du fixer här hemska.

Han såg liksom skräck in i dina ögon och skämdes något enormt.

Man får inte göra så här som jag kommer göra nu.

Man får väl inte i en podd berätta om en dröm man har drömt.

Det är väldigt svårt att komma undan med det.

Jag har varit nära flera gånger och alltid har jag strukit alltihopa.

Jag menar det, men vad fan ska man göra om man drömmer en så pass intressant dröm?

En så pass ovanlig dröm?

Bara du undviker att häpet återge hur fragmentariserad den var.

Och bara där. Fast jag var inte där, utan jag var i stället.

Det var självkort mitt barndomshem.

Jag vill inte berätta om det var så uselt.

Det är många som fingrar på 15 sekunder knappen.

Vad ska man göra då? Man vill ju vara ärlig på den.

Helt ärligt känner jag på hovberättaren.

Jag kände sen, vad blir det, 4-5 timmar sen jag stod i grydningsdunklet.

Halv 5 på morgonen hos min mamma i min mammas kök.

Hon stod där med äggen.

Nej, hon hade inte vaknat. Jag letade efter mobilen för att skriva en nedröm.

Men innan den försvann, innan den upplöste sig rök.

Är du också sådana att du skriver nedrömmar ibland?

Nej, aldrig hänt.

Hur ofta drömmar du?

Det är sällan faktiskt.

Men det är underbart ju.

Drömmar?

Jag vet inte. Jag tycker om det här tillståndet man kan påverka drömmen.

Jag vet inte vad det heter.

Lucid dreaming?

Ja, lucid dreaming är väl också när man ser det så fotorealistiskt.

Du kan zooma in med blicken på det.

Du medvetar om att du drömmar, men du kan ändå skruva till linsen.

Och se saker skärpa.

Och vandra runt och styra.

Jag gillar hypernervaron i drömmar.

När jag vaknar och har drömt och skriver ned så är det inte för att fan vilken bra handling som jag kan inspireras av.

Eller tolka, utan jag vill komma ihåg känslan av hypernervaron som är rekordhög i drömmen.

När alla sinnen är på topp.

Och så kändes det då i min mamma kök.

Som ser ut då, som sagt, som när jag var liten ungefär.

Eller det är i alla fall samma dofter och liknande möbler.

Var är det på dofterna?

Det är svårt att säga ord.

Det finns ju mycket T.

Vad säger man när man beskriver parfymer?

Vad heter det? Fundamentet.

Eller basen.

Det är ett T baserad.

Det är en bra doft.

Det är en jättebra och trygg.

Och jag skriver ner drömmen.

Och någonstans där så ser jag mig själv i spegeln.

Och då faller lite den här känslan av trygghet.

Eller det är så här, jag beror på det du var inne på.

Alltså att det är någonting som är fel.

Det är fel att det är en gammal man i spegeln.

Jag tänker att jag är 9 när jag är min mamma.

Eller 11.

Det ska inte stå en 49-årig man i det köket i gryningen.

Det är en anomali.
Och jag ska berätta om drömmen.
Men innan det vill jag ta fasta lite på det du sa här.
Intressant också att det bygger upp nu enormt för en dröm.
Jag ska snart berätta.
Ett enormt upplägg för någonting som är så intressant.
Jag vet. Och jag gillar inte själv.
Men jag känner ett behov av att berätta den.
Är det inte som man känner när man drömmer någonting?
En dröm av hundra känns ju som att den faktiskt säger någonting.
Det är ju också någonting med den här veckan.
Som gör att jag kanske drömmer.
Det är ju skumt såklart.
Att vara här.
Kontrasten mellan det nya okända.
Klippningarna och filmen.
Och det här väldigt trygga poddrömmet.
Vi har suttit här nu i fyra dagar och spelat in.
Även som poddren på förr med dagarna.
Och sen när jag gått till klippningen på eftermiddagen.
Det är ju liksom.
Det är lite som att vara på besök i åren innan jag flyttade utomlands.
Alltså när du och jag började på då.
Det är så sjukt att det livet är så nära.
Alltså som häromdagen när jag gick in i humliggården.
SMSade dig.
Kområden. Jag frågade första dagen när jag kom från Arlanda.
Var är koden?
Och du svarade.
Det är väl samma som alltid.
Och man kan undra varför det skulle inte vara det.
Jo, för att det känns ju på ett som ett annat liv.
Det är helt skruvat att det är samma portkåd.
Och att det är samma doft när man kommer in här.
Perfecta i doften.
Kvinna och kaffe.
Ja, verkligen.
Och det är ju en hel del av människorna ju samma.
Ja, där sitter Karolina Sambberg, Mankramas.
Där sitter Felix Gran, Johan Dahlberg.
De sitter där, de satt.
Och det är ju underbart att skrämman det på en och samma gång.
Eller vad säger du?
Det är ju fantastiskt skönt.

Som en trygghet.

Jag ser nu ljudkortet som jag köpte med.

Bobben Nordefält.

På Sancterisplan.

2014.

Jag ser fläcken på den här mattan.

När jag spillde en kaffe.

2016.

Det är ju inte friskt.

Att den fläcken finns kvar.

Eftersom det inte jag på något sätt.

Eftersom det ett annat liv.

Är det bara jag?

Nej, nej, verkligen.

Jag är verkligen.

Och så samma träd som rör sig i tystnad bakom rutan i humliggåden.

Jag älskar och hatar på en och samma gång.

Man älskar det för att det ger hopp om att det finns stabilitet.

Och det är läskigt eftersom det finns någon slags mått av galenskap i det.

Jag beror på det du pratade om.

Gåtorna.

Man skulle också kunna säga att ju äldre man blir.

På ett sätt skulle man också kunna säga att livet blir mer svår överblickbart.

Är det inte så?

Det kanske för att mina barn är äldre nu.

Man ställer sig inför att de blir vuxna själva.

Det är väldigt svårt att få in i hjärnan.

Det är nästan någon slags vansinn.

Att ens mamma kockar ägg.

Som att man är nio.

Men man är fyrtio nio.

Och ens barn kockar ägg också.

För de har egna hem och är vuxna.

Det får inte plats i det psyket.

Det är kul att du nämnde det här samtalet som vi hade igår.

Om podden.

För jag tycker också att det är svårt att greppa kedjan av avsnitt.

När jag sa att Nebel var ett år och jag satt hos någon barnmorska och väntade i väntrummet.

Jag och Malin.

Att jag satt med höjlor och klippte avsnitt fyra eller något.

Att det är samma podd som vi sitter här och spelar i nu i samma fotell.

Och kanske det har varit extra mindfackad av att jag hållit på så mycket med Marie-Louise Ekman.

Spok på nätterna.

För att jag hade haft jetlag.

Och lägg att du lyssnade på den.
Det var spännande.
Har du läst den?
Nej, nej, nej. Jag har bara läst ett mycket om den.
De har fått en enorm medietäckning.
Men jag har inte läst en rad.
Ja, den handlar om Justa Ekmans sista tid i livet.
Och just om den här konflikten.
Det här ogra bara att vissa saker är konstanta.
Och vissa saker ändra form.
De vet att han är sjuk.
Men lägenheten ser likadan ut.
Deras kärlek ser likadan ut.
Han ser likadan ut.
Men de vet att allt ska förändras snart.
Det är väl en slags extremt såklart förhyt.
Ett förhyt exempel på det.
Men det som gör att man kan känna sig sinnessjuka ibland.
Att allt förändras, allt är samma.
Han stod alldeles tyst och grät.
Som om han förstod att det var slutet.
Han var nära det nu.
Han var ensam.
Och ingen annan kunde göra något.
Jag kramade honom.
Och han var nästan som förstenad.
Det var en kram i en rörelse.
Armarna var om varandra.
Och kropparna nära.
Det var som en repetition.
Han skulle vara beredd.
Och visste inte hur länge han skulle kunna stå där.
Det här är kanske sista gången på den platsen.
I det här rummet, vårt, gemensamma.
Sedan ska det bytas ut mot något helt annat.
Och dit in går han ensam.
Han slogs av detta.
Hur man går ihop ibland.
Och hur man planerar ihop.
Och så plötsligt kommer varslet om den kommande förflyttningen.
Som man inte bestämmer själv.
Jag kan nästan inte lyssna på det.
Det är inte muntert.
Jag känner igenom hela boken.

På nätet när jag inte kan sova och lyssna.
Att jag är någon jättestor insikt.
Som när jag kom hit till det här poddrummet.
Och det är samma.
Jag har suttit i en liv och vi har poddat.
Så jag känner att podden är något helt annat idag.
Och det är bara att jag tittade ut och såg elider utanför.
Det är samma podd. Vi är ju väldigt lika oss själva.
Ja, det är fan.
Om en femmade person som aldrig har hört vår podd.
lyssnar på avsnitt 20, lyssnar på det här.
Det är väl något sådana här.
Vi vill mer lika än vad vi själva tror.
Det är väldigt svårt att få in i hjärnan.
Hur kan livet vara så jävla oförändeligt.
Samtidigt som jag vet att det förändras.
Det är omedeligt att förstå.
Och när jag lyssnar på boken, ibland pauser jag vill skriva om det här.
Att allt är samma men allting är annorlunda hela tiden.
Men jag försöker använda som hon är så duktig på.
Jag försöker använda små ord.
Men det är som att varje gång som jag sträcker med efter den här insikten så försvinner den.
Det finns en stor sanning i den här boken.
Om att bli äldre kanske.
Spänningen mellan det som aldrig förändras.
Och det som hela tiden förändras.
Min mamma står och kockar ägg åt mig.
Det är ju en sen som har funnits sen 70-talet.
Men hon är äldre och jag är 49.
Det är någonting som är väldigt annorlunda också.
Jag är så nära någonting stort att jag håller mig undan.
Jag berättar inte för folk att jag är i Stockholm.
Det är någon känsla, jag går längs fasaderna med suglas ögon och smyger.
Och jag korsar odemplan på morgonen och då är det 2012.
Och livet är så litet och överskådligt.
Du har precis träffat, eller det är ganska nyligen träffat Amanda och Bell i ny född.
Och vi vet väl inte att vi ska dra 600 av oss ner till då.
Och jag kommer hit och känner doften i Hallem, profikta i doften.
Och jag tänker bara, varför kämpar man emot det?
Vi har väl aldrig firat det?
Är det inte väldigt fint också att vi sitter här efter älvår?
I samma fotöljer.
Alltså, instinkten är att det är sjukt.
Att det är skrämmande.

Men tänk om den mogna inställningen är att inte vara rädd för det här regelbundna.
Tänk om det är en otrolig lyx som har gjort att vi mår bättre än om vi inte hade haft det här rummet.
Eller den här podden återkommer till varje vecka.
Rummen som inte förändras.
När så mycket annat i livet förändras.
Jag går in i hans rum.
Sitter bland de ihop samlade lapparna.
Hör vinden utanför.
En båt som går förbi.
Det är pennerna på bordet.
Slattarna.
Tejpen.
Den pryddligt uppställda burken.
Med gem och gummisnodar.
Väskorna.
Papperskorgen.
Minnerna.
Och Paris.
Allt är där.
Och man behöver bara flytta blicken en aning.
För att se att detta är ett rum.
Där en människa har rest på alla sätt.
Och jag går ut i rummet.
Skulle aldrig drömma om att förändra det.
Det är ju hans.
Tänk om han kommer tillbaka.
Ska jag då säga att det är borta?
Och så är natt då.
Den fjärde natten på den här konstiga veckan.
Så vaknade jag då.
Klockan fyra typ.
Och drömmen börjar just med att jag går genom humliggården.
Det är då höst.
Men det är ännu mer normalast.
För den här veckan har också varit skum i så mått att det har varit så varmt.
Det har varit fuktigt och varmt.
Ja, det har varit verkligen väldigt värt.
Det var ju 25 grader ifall det går.
I drömmen är luften kall och frisk.
Och jag gissar att jag ska podda.
Jag går mot perfekta iskontor.
Och jag kommer fram till porten.
Och slår in koden.
Och den funkar inte.

Och jag testar igen och den funkar inte.
Och jag tänker att det ska smsa dig då för att fråga vad koden är.
Eller kanske säga att det här är ju en symbol på att vi har poddat väldigt länge.
Eller något.
Men jag har ingen mobil.
Här är det lite vakt vad som händer i drömmen.
Till slut så är jag i alla fall på kontoret.
Det kanske är några grannor som kommer att släppa in mig till slut.
Och jag känner doften, den bekanta doften.
Men någonting är liksom...
Tjänsten är lite annorlunda.
Det är lite tystare än vad det brukar.
Jag går in på Sandbergs kontor.
Det är tomt.
Jag går in på Hanamandas kontor.
Det är tomt.
Alltså rummen är ödsliga.
Jag går inte i Johan Dahlbergs för Felix Grans rum.
Men på deras platser så sitter inte de utan två andra killar.
Som kanske är 22.
Och de ser mig men de hälsar inte.
Jag går vidare mot poddrummet.
Och då startar jag ihop med Hanna i korridoren.
Som har vitt hår.
Vitt? Hon är gammal eller?
Ja.
Och jag säger liksom...
Vad är grann?
Vad är Sandberg?
Och Dahlberg?
Och hon säger...
Att det var ju länge sen.
Som dom slutade.
Och hon säger poddrummet är redo i alla fall.
Nej, men förlåt.
Är hon vitt hårig?
Hon är gammal.
Men intakt i övrigt eller är hon gammal?
Hon är, men det så kan ni ju vara i drömmar.
Jag måste säga att ansiktet, hon var fräsch alltså.
Men hon är väl äldre.
Jag går in på poddrummet och sätter mig i den här fotöljen.
Jag har noterat din fotölje tom.
Och någon av de nya unga ljudkillarna kommer in.

Och då har jag noterat att det finns inga mikrofoner i stativet.
Men han fixar liksom en då ställer fram kaffe.
Dra för gardinerna, som dom brukar göra det vet.
Stänger fönsterna.
Och dra för den här ljudisoleringsgardinen.
Och sen går han iväg och stänger dörren.
Och allt blir tyst.
Och jag tittar på din tomastol.
Och jag tittar på det tomma mikrofonstativet.
Och jag förstår att tanken är att jag ska podda utan mikrofon.
Och utan dig.
Men när du öppnar munnen för att börja.
Så kommer inte ett ord.
Alltså jag kan inte ge frånmätande ljud.
Hur mycket han försöker.
Och då vaknar jag.
Du är så ambitiös för en ljudnall.
Men om du är så smör.
Ska jag säga, varför är du så ställdare?
Varsågod, vad har du för huvudet?
Ska du lägga det ut innan du bannar ut?
Du har så mycket att göra.
Och bara så många år i dag.
Hej.
Men du vet att när du är så ställdare.
Du kan få vad du vill.
Eller du kan bara bli äldre.
Du kommer att skicka ut innan du även får en väg.
Hur?
När får du lägga det ut?
Piano växer för dig.
Vad tycker du om den här förskollellärarens ursäkt till sitt beteende?
För det har väl varit nästan en följetång senaste året i podden.
Förskollellärarens har varit svinotrevlig mot barn.
Nu har jag inte riktigt med.
Jag har hört om det, men jag vet inte om det.
Du har inte sett i veckan.
En fritidsledare som vi tillfälligt jobbade på en skola i Markskommun
var när det blev träffad av en snöbal som kastats av en elev på lågstadiet.
Det blev så upprörd att han tog tag i och lyfte in eleverna i skolbyggnaden
och utbrast att jag skulle kunna stripa dig eller liknande.
Enligt fritidsledaren har hänt fåbi för ett snö och vatten
vilket förande en panikångest, attack och tunnelseende vid tillfället.
Det var pausa här.

Det kanske man inte ska vara förskollärare.

Det är mycket snö av vatten om jag tänker.

Jag skulle kunna stripa dig eller liknande.

Jag skulle kunna stripa dig eller liknande.

Jag skulle kunna stripa dig eller liknande.

Han blev träffad av en snöbal som kastats av en elev på lågstadiet och blev så upprörd att han tog tag i och lyfte in eleverna i skolbyggnaden och utbrast att jag skulle kunna stripa dig eller liknande.

Ja, vittnen är otyd för lite.

Han sa typ att han skulle stripa eller liknande.

Men det är svårt, det är ändå ett starkt.

Åtalet, anklagelsen blir svagare när man inte riktigt minns.

En bra advokat skulle kunna krossa det vittnet i ett korsförhör.

Ja, vad sa han egentligen?

Liknande och liknande.

Efter att ta fritidsledaren sagt till en kollega, jag skulle kunna döda honom.

Det var därför jag tyckte.

Eller vad han nu sa.

Jag skulle kunna döda honom.

Det här hände i slutet av förra året.

Nu döms fritidsledaren som själv erkänd själva handlingarna för olaga hot och ofredande till villkål i dom och 40 dagspöter.

Vad fan?

Vad fan?

Jag bara, hur många bryt har du inte dugat av varit med om från lärare?

Nu har man verkligen blivit utsatt för någon som har hotat att stripa en eller liknande eller döda en.

Det värsta jag var utsatt för var min mattelare i gymnasiet som sa, om jag fingeslåde dig.

Om jag fingeslåde dig.

Men det var så bra för hon visste då att det är off-limit.

Ja, men å, vad det hade varit härligt.

Slickas i runt mönnen.

Det var ju ganska obehagligt.

Jag hade ju en bildlärare som kom fram och nöpt mig väldigt hårt i, vad heter det, jädhänget.

För att du var olidig?

Ja, jag antar det. Jag kommer inte ihåg.

Annars var det ju obehagligt om du satt tis längst bak.

Nej, men jag var ingen elev, så bara, speciellt, du kan tänka dig att jag inte var.

Men jag vet att hon i alla fall,

det var ju liksom, hon lossades komma fram för

att korrigera någonting i min teckning.
Och sen så när hon lutar sig över mig så nöp hon jättihårt.
För att du hade ritat fullt, eller?
Nej, för jag hade ju varit dumma, antar jag.
Annars hade ju varit grovt.
Du menade inte grovt, att någon är ny?
Jo men det är ännu värre om hon inte gillade.
Hur hade det färg lagt?
När du tittar på vad jag gjort, blir besviken.
Så besviken att hon måste skada mig.
Jag svar ju lila.
Det här är också inte i veckan.
Det känns som någonting på väg att krakillera.
En förskollärare åtalas för att ha tagit strypgrepp
på en fyraårig pojke.
Nu erbjuds hon sex månaderslönare av kommunen.
Händelsen ska ha inträffat i maj år
i samband med en aktivitetsdag
där barnen skulle måla.
Men fan, vad är egentligen sant här?
Strypgreppet eller liknande?
Det är en fyraåring.
Det är alltså förskoll och barn.
Det här finns väl vittnen
eftersom det inte verkar finnas något tviv.
Det är inte strypgrepp eller liknande här.
Nej, då ska den här personen ha slut en psykiatrisk vård.
Alltså om man på riktigt har tagit ett strypgrepp
på en fyraåring.
En förskollärare åtalas för att ha tagit
strypgrepp på en fyraårig pojke.
Nu erbjuds hon sex månaderslönare av kommunen.
Händelsen ska ha inträffat i maj år
i samband med en aktivitetsdag
där barnen skulle måla.
Då ska två pojkar ha smetat ut färg
på ett bord.
Något som ska ha fått kvinnan
att tappa humöret och kalla dem skitdungar.
Mycket roligt, men det ska gå in på.
Varför är det relevant?
Det handlar ju om emotiv, eller?
Uppsåt.
Då ska två pojkar ha smetat ut färg på ett bord.

Något som ska ha fått kvinnan
att tappa humöret och kalla dem skitdungar.
Nu erbjuds hon sex månaderslönare
motsvarande cirka 200 000 kronor
av kommunen för att avsluta sin anställning.
Men det vänder konstigt att det här
är en snäms i samband med stryppgreppet.
Ja, det är typ som att det här har hänt
och det är galet.
Men det finns en bakgrund.
De vill ändå bevekas i grunderna
är de här.
Ja, det var en jobb i dag.
Tänk dig själv.
Hon kanske överreger det, ja.
Men det var kladdigt med den här färgen.
Det var otroligt onödigt
om att få barnen.
Då ska två pojkar ha smetat ut
färg på ett bord.
Något som ska ha fått kvinnan
att tappa humöret.
Det är också ganska vanligt, va?
På en förskola.
Att folk smeter ut färg.
Alltså, det har varit en sak.
Det här händer i samband med en aktivitetsdag
där en av barnen kastade sten
i bakhuvudet
på en av lärarna.
Ja, precis.
För då hade det varit
något som inte hände så ofta.
Nej, precis.
Men att det kommer färg på bordet
det kan inte vara första gången.
Nej.
Undrar om hon och den här andra
fritidspedagogen
i inslaget innan
undrar om de skulle
komma bra överens.
Skulle man inte kunna bli
att jag ser dem i något program?

En docker sopa.
Eller vad heter det här?
En reality sopa.
När två syggen möts och pratar.
Iconoclast.
Fast de är inte ikoner de här två.
Det här när det är kläpt
eller kännande eller som man delar.
Förskolor, ikoner.
Alltså, vad heter det framöver?
Iconoclast, tror jag.
Det är ett amerikanskt format
där två legender möts
som inte har träffats tidigare.
Fan vilken bra idé.
Det är jo fast det är väldigt kladdigt.
Det är lite som när
Bruce Springsteen och Obama
ska podda ihop.
Det är för väl paketerat.
Det är så mycket konsensus kanske.
Ja.
Men det här var ju då
två ikoniska förskolorärare
som blev kända på varsitt håll.
Ja, som har ganska mycket gemensamt.
Hur känns det egentligen?
Ja.
Förskolor har kunnat äntligen
berätta för andra
om vilken jobb i dag det var.
Alltså, den ena berättade om
snöfobin.
Och den andra berättade hur jävla kladdigt det var
när de blandade de här färgerna.
Ja.
Ja, jag kanske gjorde fel.
Men förstår du hur kladdigt det var?
Ja, jag vet.
Och snön.
Och snön.
Man kanske skulle samla fler.
Alltså, den här förskolorkvinnan
som kallade någon

förskolorbarn för attentionhår, kan man ha?

Just du, rottebarn eller lusebarn.

Ja.

Just det.

Vi i flera tillfällen ska en förskollärare
i Varbergs kommun ha kränkt
och använt våld mot barn på sin arbetsplats.
En ettåring hade varit lässen och gråtit
var på förskolläraren hade sagt.

Aha.

Du är en liten attentionhår.

På svenska.

Du är en liten uppmärksamhetshora.

Och till ett läst barn som sa
mamma ska hämta mig.

Så hon.

Din mamma hämtar inte dig.

Hon kommer aldrig hämta dig.

Något som ledde till att barnet fick panik.

Hon ska även ha kallat olika barn
för rottebarn och lusen.

Hennet tar man in också.

Okej.

Men vad gör de då?

Och om så tar man in din gamla mattel, är det?

Om jag finger slår dig.

Vad gör de då?

I vad heter den?

Det är så mycket bättre så spelar de
i varandras låtar.

Är det så att den här snöfobiken

får testa och ta strippgrepp.

Då kan de också testa varandra.

Nu förstår jag hur det kändes.

Det är som en gruppterapi.

Fan vad...

Jag, Gud, nu förstår jag allt, säger snöfobiken.

Jag tycker också att det är jobbigt när de här färgerna rinner ut.

Jag hade också en lärare som...

Vi hade ju piano, det hade man väl ofta på
i klassrummen i vår barndom.

Ja, såna där fula pianon

i just trä.

Precis.

Och varje gång som man tappade greppet över klassen,
vilket de gjorde övrigt ofta,
då vi kom fram dit.
Smög om dit, så inga sågarna.
Öppna honom där locket.
Och så drämde hon på utan bara helvete.
Oj.
Jag satt ju närmast där pianot.
Och blev vi så otroligt rädd.
Alltså det var verkligen på riktigt läskigt.
Hon skulle man kunna ta in också.
Men vad gör de då?
Är det så att, som skärna på slottet,
att det blir pianotantens dag på måndagen?
Och då får hon berätta om allt skit hon har gjort då
i under åren.
Ja men jag undrar, är de ångre fulla?
De är liksom avpoliterade, eller vet gamla nu?
Eller är de fortfarande förbannade?
Hävde de sig in rätt?
Alltså det blir mer underhållande
om de är bitra tycker jag,
om vi är felbehandlade.
För det skulle kunna vara lite sentimentalt och kladdigt
om de bara ska sitta och be om ursäkt.
För det är kul att de liksom stötta varandra.
Ja, jag är ingen snöfobiker.
Men jag fattar.
De åker till grogåsen eller vet du?
Ja men man skulle kunna göra skärna på slottet också.
Då är det ju, alltså frökna på slottet.
Och då har alla en dag.
Och så får man då berätta om vad som händer den här gången.
Nej men den där gången.
Precis som med skärna på slottet så börjar väl i barndomen.
Alltså den första hyss
när de liksom hittade en par göm och skylde det på kompisen.
När de började tumma på moral.
Moral, ja.
Och så kommer då då den här kocken då,
Tarek Taylor kommer.
Är det skolmat bara eller?
Det är en jättebra idé, ja.
Han gör lite upphiffat skolmat.

Ja, skulle du kunna vara så?
Kommer du ihåg den här gamla talkshowen?
Vadå?
En gammal tysk talkshow från 80-talet där
de inte gick över en man som rädd,
som gömde man som en judiska barn i sitt hem.
Ja, den som ska göra som Hollywood film nu.
Hans öde.
Ja, okej.
Du pratar om att han är på 80-talet med i en talkshow.
Ja.
Och de berättar om hans insats under andra världskriget.
Ja, han har varit en hjälp det.
Den hjälpte barn att flyna sisterna.
Ja.
Han har faktiskt letat upp en,
ett av de barnen.
Ja.
Hildrud sitter där bredvid i.
Ja.
Och här är hon.
Och de krammas.
Det blir otroligt.
Och sen så säger programledaren.
Finns någon annan här?
Finns någon annan i publiken.
Som har sitt livattacka.
Och Gerhardt.
Och då reser sig hela publiken.
Ja, hela publiken, 150 personer,
består av de barn han har räddat på 40-talet.
Utroligt.
Nu åldrade.
Ja.
Och då menade jag att då skulle liksom alla deras offer,
skulle samtidigt,
finns något offer i publiken
som har utsatt för den här skiten.
Alla är reser upp.
Ja.
Men det här är endast starkt.
Vad då? Det blir någon slags insikt då?
Oj, nu förstår jag, tänker lärarna.
Vad har jag ställt till mig?

Jag får träffa här.

Du ska få träffa en gammal elev som du gjorde väl till.

Du hotade honom med att

stripa honom.

Mm.

Och sen sa jag att det finns någon annan här som har ett utsatt för någon av er.

Och då så kommer det som en välle fram.

Och då kommer det hundratals barn.

Ja.

Som nu är typ 25.

Ja, eller så måste du.

Ja.

Och så kommer de till insikt.

Mm.

Och då kommer Taric Taylor in med kampanj.

Och delar det till alla barn.

Men fan, det ringer vi.

AR-fall på fyra.

Det här är bra.

Det här är bra.

Det här är riktigt bra.

Vi gjorde det.

Och nästa vecka gör vi det.

Det är bra.

Det är bra.